

Дорослі успіхи юних залізничників

Як висловився древній філософ, дитинство – це гра в доросле життя. Це час, коли душу не ятять проблеми, а життя виграє веселкою і в будні, і в свята. Не вірите – зазирніть у допитливі очі дітей, які працюють на Рівненській дитячій залізниці. Дорослі посади тут обіймають діти. Тут ви зустрінете привітні усмішки провідників, ревізорів, касирів, стрілочників, машиністів. Дитячий голос диктора оголошує про прибуття та відправлення поїзда.

Уже 64-й рік поспіль Рівненська дитяча залізниця, яка підпорядковується Рівненській дирекції залізничних перевезень, щороку з травня по вересень дає змогу дітям ближче познайомитися з професією залізничника. Із жовтня п'ять майстрів навчають майже 500 дітей. Заняття в гуртках безкоштовні і відбуваються раз на тиждень. Тут не виконують домашні завдань, дітям не ставлять оцінок. До речі, навчаються у нас не лише рівненські школярі 6-11 класів, а й їхні однолітки з інших сіл та міст області.

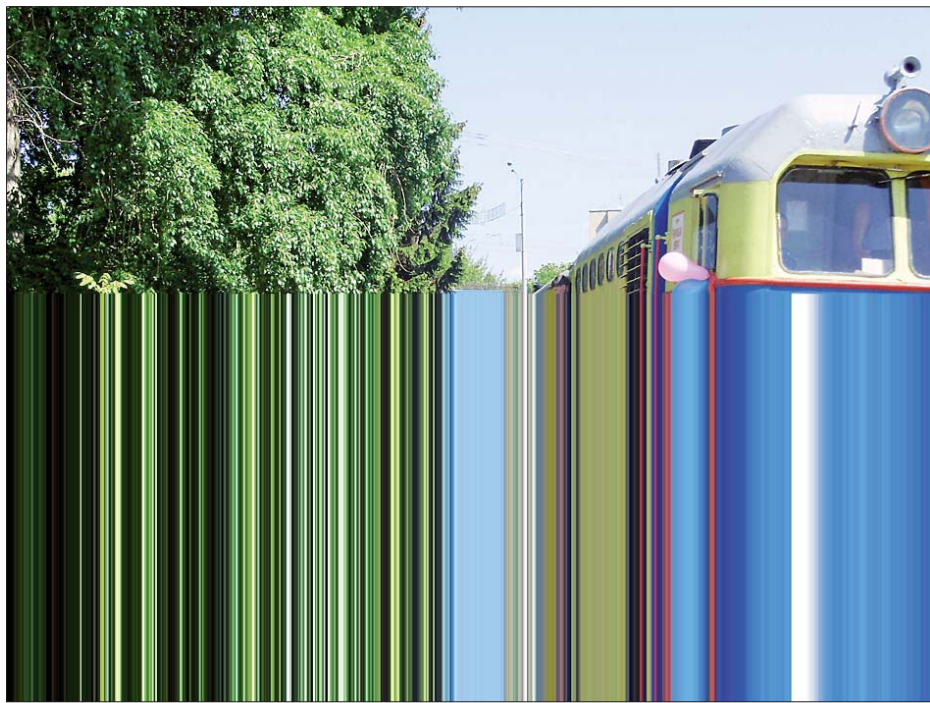
Щоб навчитися працювати на посадах провідника, ревізора, квиткового касира, диктора, машиніста, чергового по станції, стрілочника та інших професій, юні залізничники проходять загальний навчальний курс, і окремо – навчальні програми за професіями. Це і серйозна справа, і цікава забава.

Серед дитячих залізниць, які функціонують в Україні, Рівненська має свої

особливості: вона – найдовша в Західній Україні, протяжність її колій – 2,5 км. При цьому у Малій рівненській чи не найменше приміщення для навчання. Але тут панує щира любов до обраного фаху і бажання якнайглибше оволодіти професійними знаннями. Це підтверджують результати Всеукраїнських зльотів юних залізничників, на яких вихованці Рівненської дитячої залізниці неодноразово займали призові місця.

Кожного року учні дитячих залізниць України мають можливість позмагатися між собою на Всеукраїнських зльотах юних залізничників, де в інтелектуальному змаганні визначають кращого знавця загального курсу залізниць, кращого організатора руху, кращого колійника, вагонника та кращого машиніста.

“Львівський залізничник” уже інформував читачів, що цього року учасників ІХ зльоту юних залізничників із восьми дитя-

чих магістралей України приймала Мала південна залізниця. У дитячих професійних змаганнях учениця Рівненської малої магістралі Марія Капітула в напруженій боротьбі виборола почесне ІІІ місце та отримала подарунок – електронний планшет.

Практично у всіх дітей, що відвідують гурток “Юний залізничник”, залишаються теплі спогади про час навчання і бажання продовжити кар'єру на дорослій залізниці.

За час роботи Рівненської дитячої залізниці понад тисяча юних залізничників закінчили середні та вищі навчальні закла-

ди залізничного транспорту, чимало з них стали працівниками сталевих магістралей.

– Про майбутнє залізничного транспорту ми дбаємо сьогодні, плачучи гідну заміну, – зазначив начальник Рівненської дирекції залізничних перевезень Іван Груник. – Наша мрія – щоб наші діти були щасливі, щоб вони були потрібні державі і з гордістю усвідомлювали: “Я – український залізничник!”

Наталія СЕРКОВА, начальник Рівненської дитячої залізниці

Життя у русі, в праці та в любові до людей...

Іван Михайлович Шелевер у свої сто років – молодий душею, має чудову пам'ять, оптиміст з прекрасним почуттям гумору. Доля не завжди була прихильною до Івана Михайловича. Він народився й усе життя прожив у рідному селі Бедевля Тячівського району Закарпатської області. Із листопада 1944 року до серпня 1945-го воював у складі угорської армії на території Чехії: спочатку піхотинцем, а потім – зенітником. Зазнав поранення. У 1950 році почав працювати на залізниці – черговим стрілочного поста на станції Тересва Ужгородського відділку, у 1975 році пішов на заслужений відпочинок. Інвалід війни другої групи.

За 58 років сімейного життя подружжя Шелеверів виховало четверо дітей. Прикро, що до цього поважного ювілею не дожили ані дружина, ані два старші сини Івана Михайловича. Немає вже серед нас і двох його рідних братів. Тим не менше Іван Шелевер досі залишається мудрим наставником великої родини, в якій дві доньки з чоловіками, семеро онуків зі сім'ями та семеро правнуків.

Іван Шелевер живе на своєму обійсті у власноруч побудованій хаті з онуком та його сім'єю. Каже, що не обділений увагою та турботою. Онук своєю чергою розповідає, що особливого піклування дідусь не потребує. Ще донедавна він самостійно обходив всю господарку, косив сіно, із драбини обривав вишні. Незважаючи на пережите, ніколи не скаржився на здоров'я. От тільки минулий рік

видався не надто втішним: спочатку переніс запалення легень, а нещодавно – зламав ногу.

Попри це, фізичний стан не позначився на світовідчутті Івана Михайловича. Кожного дня він черпає від життя нові враження і дарує позитивні емоції усім, хто його оточує.

Дідусь люблять усі онуки та правнуки, тягнуться до нього. А він своєю чергою для кожного знаходить чи то мудру пораду, чи то дотепний жарт, чи просто якусь цікаву історію. Правнук Даніель (до слова, народився того ж дня, що й прадід) намагається перейняти його щире дружнє вдачу, мужність, дотепність, фантазію і, звісно, довголіття.

Кількома цікавими історіями ювіляр поділився і з нами. Наприклад, про те, як у воєнний час замерзав зі своїм загоном у Татрах під німецьким обстрілом, а потім голодний і ледь живий пробрався через міни та трупи. Розповів про свої парубоцькі пригоди, про пристрасть до садівництва та рибальства тощо. Своє довголіття Іван Михайлович пояснює постійним перебуванням у русі, мовляв, рух – це і є життя. Він ніколи не палив, однак любить зранку потішити себе маленькою чарочкою медовухи.

Дочка Івана Михайловича Ганна Іванівна Ткач підтверджує, що у батька – постійний азарт до роботи. Щоб вберегти його від

надмірних навантажень, ледь вмовили Івана Михайловича продати господарку. Недуги не втамували його завзяття і бажання до життя. Навіть після важкого запалення легень та тричі складеної кістки після перелому він твердо впевнений, що знову встане на ноги і доживе щонайменше до ста десяти років. За словами пані Ганни, її батько – найстаріший у селі, а також єдиний мешканець, якому пощастило дожити до такого поважного віку.

У цей знаменний день не оминула увагою ветерана Львівська залізниця. З нагоди 100-літнього ювілею колишнього працівника відокремленого підрозділу “Ужгородська дистанція

залізничних перевезень” Івана Михайловича Шелевера за багаторічну сумлінну працю та особистий вагомий внесок у розвиток транспортної галузі нагородили знаком “За самовіддану працю” І ступеня та вручили грошову винагороду. Начальник служби кадрової та соціальної політики Олександр Копик, вручаючи нагороду, подякував ювіляру за роки сумлінної праці та побажав і надалі сили духу, запасу життєвої енергії і ще багато років святкувати свій день народження.

Олександр Копик відзначив, що цього року залізниця привітала зі 100-літнім ювілеєм трьох ветеранів. За положенням Колективного договору між адміністрацією і дорпрофсожем Львівської залізниці для осіб, яким виповнилося 70, 80, 90 і 100 років, передбачено відповідні виплати. Зокрема 70-, 80- і 90-річним ветеранам-залізничникам належить мінімальна пенсія і відзнака, що визначається рішенням начальника залізниці. З нагоди сторічного ювілею – три мінімальні пенсії і нагорода за самовіддану працю відповідного ступеня.

Начальник відділу кадрів Ужгородської дирекції залізничних перевезень Віталій Дзюба повідомив, що Іван Михайлович Шелевер – перший 100-літній ювіляр у дирекції, і впродовж кількох наступних років таких ювілеїв не передбачається.

– Бажаємо Івану Шелеверу міцного здоров'я і тепер щороку вітатимемо його з днем народження. Сто років – це багато, і в такому віці кожен наступний прожитий рік – це поважний ювілей, – наголосив Віталій Дзюба.

Оксана ЛОЙК
Фото автора